

Pedro Mañas

David Sierra Listón

Anna KADABRA

La fira de les ombres

Estrella Polar

Anna
KADABRA

La fira de les ombres

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Anna Kadabra. La feria de las sombras*

© del text: Pedro Mañas, 2023

© de les il·lustracions: David Sierra Listón, 2023

© de la traducció: Lara Estany, 2023

Disseny i maquetació: Endoradisseny

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2023

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: març del 2023

ISBN: 978-84-1389-486-7

Dipòsit legal: B. 3.165-2023

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Pels galindons de Merlí, quin ensurt!!! No t'havia sentit entrar!!!

Ui, perdona que cridi. És que no saps quin xivarri hi havia aquí dins quan ha començat aquesta història.

Apropa l'orella al llibre.

No sents la música de les atraccions? No distingeixes els crits de la tómbola? No captes

els cops de botzina dels autos de xoc entre les pàgines?

Ah, no? Doncs millor per a tu, perquè a mi m'estan fent tornar boja. I sorda!!!

Ho has endevinat: la fira havia arribat a Moonville. El que segur que no endevinaràs és que l'havien instal·lat... sota la meva finestra! Una cosa és que m'agradin les atraccions i una altra és que vulgui colar-me d'un salt a dalt de la nòria.

—Anna!!! —va xisclar també la mama, picant a la porta—. No sents que t'estem cridant?!

Sí, però em pensava que eren els xiscles que arribaven des de la muntanya russa.

—Segur que no vols acompanyar-nos a la fira?
—va preguntar el papa, que venia amb ella.

No, gràcies. Ja en tenia prou amb anar a l'escola cada matí i estudiar bruixeria a mitjanit.

L'únic que em faltava era passar-me les tardes treballant a la seva parada ambulant de dolços i pastissos.

Resulta que la pastisseria dels meus pares s'havia quedat sense clients des que havien inaugurat la fira. Tots els veïns hi havien anat per afartar-se de salsitxes i de cotó de sucre.

Aleshores a la meva mare se li va acudir llogar una camioneta per vendre pastissos entre les

atraccions. El papa me l'havia ensenyat el dia abans, aparcada al jardí.

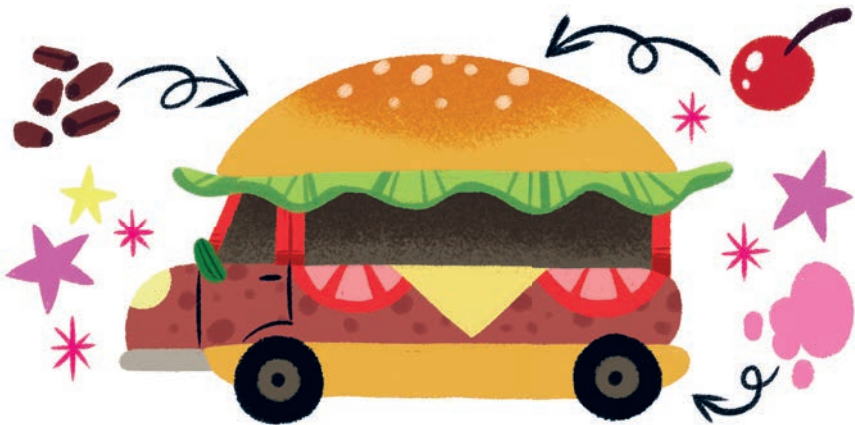
—Què et sembla? —va preguntar, orgullós.

Li vaig dir que em semblava una hamburguesa amb rodes. Fins i tot els retrovisors tenien forma de cogombrets.

—Bé... ehem... sí —va fer el papa—. És que abans era d'una hamburgueseria.

—Li donarem forma de pastís —va dir la mama—. La pintarem de color rosa, la decorarem amb grans de xocolata falsos i li posarem una cirereta al sostre.

—Doncs haurà de ser una cirereta de la mida

d'una síndria, com a mínim —vaig riure—. O de la teva panxa!

Ho vaig dir perquè la mama estava embarassada des de feia uns quants mesos. Però això no va espantar-la a l'hora d'ajudar-nos a decorar la furgoneta. I tampoc de carregar-la de dolços aquella tarda.

Qui es va espantar va ser el papa quan va veure-la traginant caixes amunt i avall.

—Deixa que l'Anna i jo ens n'encarreguem, amor meu! —gemegava—. Pesen massa per a tu!

—Au, no pesen més que això —va burlar-se ella, assenyalant-se la panxa. En aquella mena de forn amb melic estava creixent el meu futur germanet.

Ja era gairebé de nit quan, des de la finestra, vaig veure els meus pares que s'allunyaven en

aquell gran pastís amb rodes. Llavors vaig agafar el Cosmo, el meu gat màgic, que s'havia amagat a l'armari a causa de l'enrenou.

—Llàstima que els nadons no siguin també com els pastissos —vaig xiuxiuejar-li—.

Aleshores en tindria prou amb un conjur *Cocció Instantània* per tenir-lo llest en cinc minuts.

Encara no sabia si el meu germà tindria màgia com jo. Però estava desitjant que arribés per esbrinar-ho. I, sobretot, per cuidar-lo i ocupar-me'n.

Malauradament, de moment havia de fer-me càrrec d'una altra criatura. Una molt més capritxosa i esgotadora que un nadó. Més que el meu gat i tot.

Parlo del nou aprenent del Club de la Lluna Plena. El terrible Oliver Dark!